

ANDREEA RUSSO

//bestseller

în centrul unui furnicar
totul e simplu, deși amar,
tu vei vorbi, fiind un mut
vei auzi, fiind un surd
da, vei privi, ca și un orb
o lume-n care viii mor,
o lume-n care drept pășind
pas cu pas, îngenunchind
și undeva-n adânc, plângând
o soartă tristă pe pământ.
în centrul unui furnicar
toți luptă pentru un coșmar,
pentru o liniște trăită-n frică,
pentru o libertate neîntâlnită,
și e firesc să fii furnică
într-o lume-atât de mică,
în care an de an tu mergi
spre acel mormânt sub crengi.

Ziua 14, Luna XXI

Adesea îmi imaginez că sunt un alt om. Un bătrân singuratic care meșteșugărește ceva în lemn. Trăiesc într-o casă cu geamuri mari, am multe obiecte din lemn pe care le pipăi când merg prin casă. Îmi amintesc cum le-am confecționat și ce stări trăiam în acele momente. Am pe masă niște figurine din lemn ce înfățișează chipuri omenești. Cunosc acești oameni. Mai mult de atât, îmi e dor de ei. Mă ridic de la masă, simt un miros amestecat de stejar, arțar și nuc. Fac doi pași și mă sprijin de masă, ridic capul, pe perete se află o oglindă, mă uit în ea și mă gândesc că sunt prea bătrân.

Clipesc și revin la realitate, aici sunt un adolescent care privește foaia de hârtie pe care o am în fața mea. Unica asemănare dintre mine și bătrânul pe care mi-l imaginez e singurătatea pe care o împărtășim la *doi*.

Ziua 17, Luna XXI

Încerc să mă deprind cu ideea că am un jurnal. Sunt prea multe lucruri pe care vreau să le scriu aici, numai că nu mă simt pregătit s-o fac. E nevoie de timp ca să mă obișnuiesc cu faptul că unei foi de hârtie pot să-i povestesc totul, aceasta mă înțelege și-mi acceptă gândurile, oricare sunt *ele*.

Ziua 23, Luna XXI

Alecu vrea să moară.

Ziua 27, Luna XXI

Am promis că nu am să-i suflu un cuvânt mamei. Mă disprețuiesc pentru această promisiune. Sunt asemenea unui vierme blocat în coaja de la sâmbure. Nu vreau să-mi imaginez ce va fi cu mama când Alecu va muri.

În ultimele două zile nu fac nimic altceva decât să meditez asupra morții. Pentru mine, Noua Lege reprezintă o oportunitate de a trăi diferit. Sunt liber să fac ce vreau. Știu că moartea nu poate să-mi fure veșnicia fără acordul meu. Din nefericire, puțini gândesc ca mine.

Realizez că fratele meu nu este un caz aparte. Zilnic, la știri se prezintă statistici, numărul sinucigașilor crește din ce în ce mai mult. Gândul că într-o zi Alecu va face parte din această statistică mă *dezgustă*.

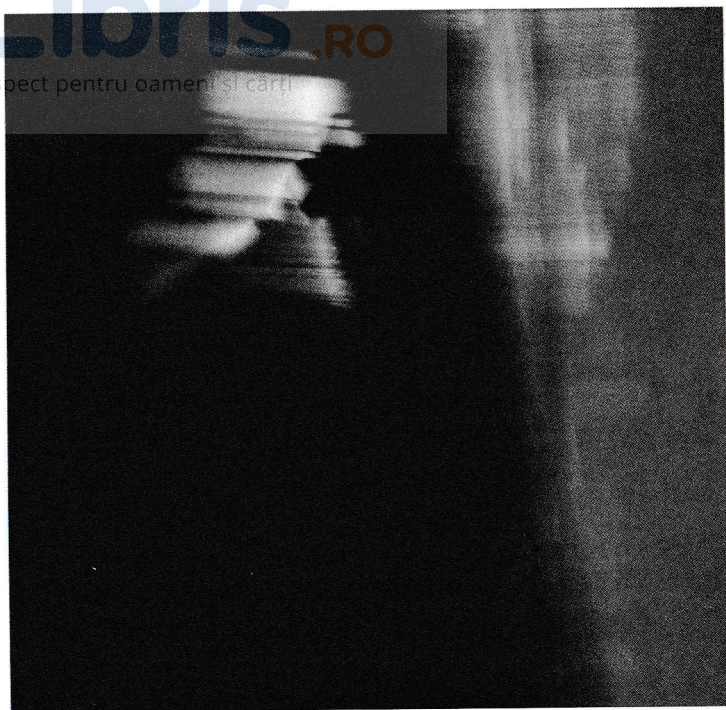
Ziua 32, Luna XXI

Înt să-l întreb de ce dorește să moară, chiar dacă
aș vrea să aflu. I-am spus azi că nu am nimic împotriva
deciziei lui, ceea ce nu este adevărat, cu condiția să
nu o facă acum. Nu vreau să fie un sinucigaș. Am tot
încercat să-i explic că nu are nici douăzeci de ani și
nu a trăit suficient în această lume pentru a înțelege
ce înseamnă viața. E absurd să respingă viața fără să o
trăiască. Discuția a fost zadarnică, nu ne-am înțeles.

A insinuat că sunt mai mic decât el și că, de fapt, eu
sunt cel care nu înțelege ce se întâmplă în lume. Noua
Lege a schimbat totul, în prezent mor doar cei care
vor să moară, nu mai există crime, asasinări, războaie...
S-a sfârșit. Coexistăm într-o pace ce nu va dura mult.
Crede că cei de sus vor găsi o modalitate prin care vom
fi distruși de noi înșine. Nu va fi o moarte benevolă,
va fi o moarte forțată și probabil mult mai îngrozitoare
decât cea care a existat până la întocmirea Noii Legi.

Alecu a spus multe lucruri adevărate, recunosc,
numai că exagerează. Pur și simplu, noi doi avem
viziuni diferite. Alecu este un pesimist care se
panichează înainte ca ceva să se întâmple, își creează
în capul său zeci de scenarii pe care le trăiește repetitiv.
Este un actor care joacă în propriul său film.

În comparație cu el, eu chiar cred că pacea este
posibilă. Ființa umană în sine este atât de instabilă
emoțional și psihic, încât fără un ajutor extern, se
autodistruge zi de zi. Și ca să nu plec prea departe,
Alecu e un *exemplu*.

*Nu suntem capabili să acceptăm
atți oameni pentru că nu suntem
capabili să ne acceptăm pe noi.*

Ziua 5, Luna XXII

L-am găsit oprit în fața unei librării. Este un anticariat pe care Alecu îl vizitează cu regularitate. Se uita cu o privire deznădăjduită la o carte cu copertă roșie, mototolită, pe care era desenat un șoarece. Apropiindu-mă de vitrină, i-am văzut titlul, scria *Flori pentru Algernon*¹.

Aflasem de curând că are o listă de cărți, greu de găsit, pe care vrea să le citească până în acea zi. Mi-a povestit că în ziua în care va termina de citit toate cărțile din listă, va muri. Mi s-a părut o chestie destul de copilărească, îndeosebi pentru el. În viziunea mea, el caută motive să trăiască, și pe de altă parte își creează o soartă care are un sfârșit. Viața lui depinde de niște cărți. Cred că este o idee absurdă, ca aproape toate ideile ce-i trăslesc prin cap lui Alecu.

Ceea ce m-a uimit este faptul că Alecu nu a intrat în

¹ Roman cunoscut al scriitorului american Daniel Keyes, publicat în 1966.

librărie, a trecut pe alături. Astfel și-a ignorat moartea. Stiam că nu vrea cu adevărat să moară, dacă și-ar fi dorit-o, ar fi fost mort deja. Nu ai cum să te joci cu moartea, mai ales în lumea în care trăim *acum*.

Ziua 12, Luna XXII

- Știi cum arată moartea?
- Nu. Nimeni nu știe.
- De aici rezultă că nimeni nu a văzut-o.
- Mai bine zis, nimeni nu s-a reîntors pentru a o descrie.
- Și dacă moartea nu există?
- La ce te referi?
- Dacă tot în ce credem noi e o minciună?
- Vorbești prostii.
- Te-ai speriat?
- Nu. Nu am de ce.
- Ba da. Te temi că vrei ceva ce nici nu există.

Ziua 26, Luna XXII

Treptat mă îndepărtez de Alecu, discuțiile cu el mă deprimă. Știu că relația noastră frățească se destramă, ceea ce mă întristează.

Am început acest jurnal ca să scriu în el despre mine. Bănuiesc că l-am băgat pe Alecu în toată această poveste doar pentru că mă simt incapabil să-mi descriu trăirile. Evident, este mai ușor să povestești despre altcineva atunci când nu ești în stare să vorbești despre tine.

Astăzi m-am trezit cu gândul că pot să scriu ce simt, chiar dacă nu prea știu cum anume să-mi descriu sentimentele. Nu sunt un cititor înrăit precum Alecu, dar din când în când mai cade câte o carte și în mâinile mele. Scrisul, pentru mine, este o enigmă pe care o studiez. Trăiesc într-o continuă solitudine, de asta și scriu aici. Admit că oamenii fericiți nu ajung să scrie *jurnale*.

Ziua 33, Luna XXII

Dispon de suficient timp cu care nu prea știu ce să fac. Tehnologia nu mă tentează, zici că sunt din epoca de piatră, în schimb mă atrag oamenii. Îmi place să-i urmăresc, să-i ascult, să-i analizez.

Am constatat că de la distanță oamenii mi se par mai atrăgători. Știu de ce e așa. Pur și simplu le văd doar atuurile, odată ce mă apropii de ei, defectele lor devin din ce în ce mai vizibile. De aproape îi văd diferit. Sesizez că oamenii sunt la fel ca mine, cu o greutate ce le atârână de gât sub formă de frici și angose.

Este greu să accepți un om așa cum el este, pentru că, de fapt, acel om e la fel ca tine, acesta e secretul. Nu suntem capabili să acceptăm alți oameni, pentru că nu suntem capabili să ne acceptăm pe noi înșine. Semănăm atât de mult, chiar dacă nu recunoaștem și prin urmare ne dezamăgesc oamenii. Ne dezamăgește ceea ce suntem, ne dezamăgim noi înșine și ne